

deres Handling, ikke om deres Personligheder. Ja jeg vil endog saa gaa meget videre, jeg vil gjentage, hvad jeg ofte har sagt, at, dersom vi skulle kunne komme lykkelig igjennem de forskellige Forhold, hvorunder vi befinde os, da maa vi handle med Tillid til vor Regjering; selv om vi have Mistillid til den, thi derved kunne vi videre end ved at spille vor Tid paa tomme Udtalelser af Mistillid, og paa Gjæringer, der ikke have noget positivt Formaal med Hensyn til vore Forholds Udvikling. Den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 2den Valgkreds (Grundtvig) har, dersom jeg har forstaaet ham rigtigt, lagt hele Bægten derpaa, at Grundlovens Indskrænkning til de særlige Anliggender fandtes egentlig kun i § 2 i det foreliggende Udkast, idet nemlig de Anliggender, som Grundloven for Fremtiden skulde lade Repræsentationen raade over eller raade med, findes i § 2, og Alt, hvad der ikke findes i § 2, er altsaa efter hans Mening udelukket af Grundloven; det Hele var en Sæbebobbel, som man kunde bortblæse ved Geheimestatsraadet, saa at til sidst vilde Grundloven for de særlige Anliggender være et ganske tomt Ord; — hvad der især bringer det ærede Medlem til at nære saa megen Tvivl, er det Ord „udtrykkelig“, hvilket jeg gjerne vil betegne som et meget uheldigt, ja endog — det ærede Ministerium tilgive mig det — et letfindigt Ord. Den ærede Rigsdagsmands Tvivl rammer da navnlig vore borgerlige Friheder, idet han siger, at disse ligge under Justitsvæsenet og Politivæsenet og alle disse forskellige Væsen; kun igjennem Navnebetegnelsen, siger han, kunne de til at være Gjenstand for vor særlige Forsatning, og, da de nu ikke staae „udtrykkelig“ nævnte i § 2, saa maae de ved Geheimestatsraadets Beslutning kunne tages fra os. Saaledes synes jeg omtrent, at den ærede Rigsdagsmands

Raisonnement var. Men dette er dog ikke rigtigt. Lad os nemlig undersøge, hvorledes de ovenomtalte borgerlige Friheder ligge under Justits- og Politivæsenet, er det som Justits- og Politiforanstaltninger, og ere de komne derunder ved et simpelt Lovbud? Nei ingenslunde! Det er netop det Charakteristiske for dem, at de ere komne derunder ved en Grundlovsparagraph, som er opretholdt ved Indskrænkningen af den oprindelige Grundlov, og som ikke kan forandres uden paa grundlovs-mæssig Maade. Jeg er overbevist om, at, hvormange Ministre der end skulde udtale sig om dette Punkt, saa vilde de Alle gjentage det Samme, som den ærede Premierminister har sagt. Dengang den omhandlede § 2 blev til, forsøgte man at gaae to Veie, saaledes som det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) har bemærket. Det var imidlertid ikke muligt at komme til nogen Overenskomst med det daværende Ministerium om at betegne, hvad der skulde være fælles Anliggender, og jeg maa antage, at det nærværende Ministerium ikke har gjort noget Fremskridt i denne Retning, thi ellers vilde det i Udkastet til Fællesforsatningen have betegnet positivt det, som svarer til, hvad i det foreliggende Lovforslag er betegnet negativt. Derved vilde der ikke opstaae den allermindste Forlegenhed, eller ogsaa vilde Forlegenheden, dersom den skulde opstaae, aldeles kunne hæves; thi enten maae Ministrene vide, hvilke Gjenstande Fællesrepræsentationen skal have med at gjøre, og saa bør de sige os det og ikke lade det staae som en Gaade, eller ogsaa vide de det ikke i dette Øieblik, og da er det saa besynderligt, og her turde jeg næsten atter bruge Ordet letfindigt, at friske os til at gaae ind paa Foranstaltninger af denne Art, hvor de simpleste Spørgsmaal ikke kunne faae deres Besvarelse.